

РЕШЕНИЕ

№ 5811

гр. София, 16.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **6286** по описа за **2011** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.226 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Т. Р. Б. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ от 25.02.2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД (СРС), Гражданска колегия, 30^{-ти} с-в по гр. дело №30926/2010г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт и прави искане да бъде отменен, а делото върнато на СРС за събиране на доказателства и определяне на нов размер на дължимото обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху процесния имот, съобразно действащите пазарни цени. Поддържа, че първостепенният съд е бил длъжен да допусне съдебно-техническа експертиза (СТЕ), която да установи относими към спора факти във връзка с изпълнение от страна на органа по поземлена собственост на производството по чл.19 от Правилника за прилагане на Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ППЗСПЗЗ). Счита, че като не е сторил това съдът е допуснал съществено нарушение на процесуалния закон и на служебното начало в процеса, вследствие на което е постановил неправилно и необосновано решение. Твърди също, че след като процесният имот не е бил реално възстановен на наследниците на Р. Б., последният на практика е бил отчужден, поради което и размерът на обезщетението е следвало да се определи по пазарни цени, а не по Наредбата за реда за определяне на цени на

земяделските земи.

Ответникът - ОБЩИНСКА СЛУЖБА по ЗЕМЕДЕЛИЕ - П. (ОСЗ), редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ютеров от Софийска градска прокуратура (СПП) дава заключение за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество НЕОСНОВАТЕЛНА, поради следното:

С Решение по Протокол №1490/13.08.1995г. на Поземлена комисия (ПК) – община „Искър”, е признато и е определено за възстановяване с план за земеразделяне правото на собственост на наследниците на Р. Е. Б. върху нива с площ от 2000 кв.м. С Протокол №1490П/11.05.1999г. на ПК [населено място] е определен размерът на подлежащата на възстановяване земеделска земя по категории, след прилагане на коефициента за намаление на земеделските земи и размерът на разликата от намалението в землището на [населено място] по собственици.

С Решение №2255/17.12.2008г. на ОСЗ ”П.” на наследниците на Р. Е. Б. е определено правото на обезщетение за признато, но невъзстановено право на собственост върху земеделски земи с площ от 320 кв.м., пета категория, съгласно Протокол №1490П/11.05.1999г. и стойността на дължимото обезщетение в размер на 237 лева.

С процесния съдебен акт е оставена без разглеждане като процесуално недопустима жалбата на касатора Б. срещу Протокол №1490П/11.05.1999г., издаден от ПК [населено място], отменено е Решение №2255/17.12.2008г. на ОСЗ ”П.”, в частта по определения размер на обезщетението и вместо него е определена стойността на дължимото обезщетение за земеделска земя с площ от 320 кв.м., четвърта категория, в размер на 247,68 лева.

За да достигне до този резултат първостепенният съд е приел, че решението по чл.19, ал.6 ППЗСПЗЗ с което се определя размерът на подлежащата на възстановяване земеделска земя за всеки собственик не подлежи на обжалване. На следващо място съдът е приел, че органът по поземлена собственост неправилно е посочил категорията на земята за която се дължи обезщетение и е определил нов размер на обезщетението, съобразно приетата по делото съдебно-оценителска експертиза (С.).

Тези изводи се споделят от касационната инстанция.

На първо място настоящият решаващ състав приема, че решението по чл.19, ал.6 ППЗСПЗЗ не е административен акт по смисъла на чл.21 АПК и следователно не подлежи самостоятелно на съдебен контрол за законосъобразност. Този акт по същество не съдържа властническо волеизявление на административен орган, което от своя страна да засяга права или законни интереси на касатора или да създава за него задължения. С протоколното решение по чл.19, ал.6 ППЗСПЗЗ органът по поземлена собственост единствено прилага по отношение на всеки собственик поотделно коефициента, определен по реда и при условията на чл.19, ал.1.

Правилен е и изводът на първостепенния съд, че в производството по чл.19, ал.8 ППЗСПЗЗ, предмет на съдебния контрол за законосъобразност е единствено размерът на обезщетението, определен от органа по поземлена собственост за признато но

невъзстановено право на собственост върху земеделски земи. От редакцията на ал.8 и по аргумент от ал.17 на чл.19 ППЗСПЗЗ следва извод, че начинът на обезщетение – със земя или с поименни компенсационни бонове, се определя с нарочен акт, постановен въз основа на влязлото в сила Решение за определяне на правото и стойността на обезщетението на собствениците по реда на чл.10б, чл.10в и чл.35 ЗСПЗЗ.

Съгласно разпоредбата на чл.36, ал.1 ЗСПЗЗ органът по поземлена собственост определя паричния размер на дължимото обезщетение, като издава нарочен акт за това. С изричната норма на ал.2 на чл.36 ЗСПЗЗ е установено, че редът за определяне на обезщетението, включително и за земеделски земи включени в границите на урбанизираните територии, е този, установен с Наредба на Министерския съвет, а не по тяхната действителна пазарна стойност. Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи (заглавието изменено ДВ, бр.75/2006г.), приета с ПМС №118/26.05.1998 се прилага по отношение на всички земеделски земи, включително и тези, включени в урбанизираната територия, тъй като при определяне стойността на обезщетението се взема предвид характерът на земята към момента на внасянето ѝ в ТКЗС. Съгласно разпоредбата на чл.2 от цитираната Наредба цените на земеделските имоти изразяват цената в левове на декар в зависимост от началните цени, диференцирани според техния статут, местоположение и други икономически фактори. Цената се формира от два компонента: начална цена, която се коригира с коефициенти за диференциране. Първият компонент отразява размера на капитализираната поземлена рента според категориите на земеделските земи и пазарните условия в страната. Вторият компонент, обозначаващ диференциацията се изразява с коефициентите по чл.4 - съществуващи обективно показатели, като площ на имота, поливност, отстояние от основни пазари, отстояние до строителните граници на най-близкото населено място и граници с път с трайна настилка. Всичко това показва, че определянето на стойността е изцяло нормативно регламентирана дейност, която следва да се извършва от органа по поземлена собственост без да се допускат нарушения на правилата на наредбата.

По изложените съображения настоящият състав приема, че правилно първостепенният съд е възприел заключението на съдебно оценителската експертиза, в която размерът на обезщетението е определен по реда и при условията, установени в Наредбата за реда за определяне на цени на земеделските земи и е постановил решение в този смисъл.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Гражданска колегия, 30^{-ти} с-в по гр. дело №30926/2010г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.